

Regieaanwijzingen van Beckett nauwgezet gedanst

Something Raw Festival. Met Nicole Beutler, Etienne Guilloteau, Michel Jehoda, Alexandra Bachzetsis & Julia Born. Gezien 23, 24/2 de Brakke Grond en Frascati, Amsterdam. Aldaar t/m 26/2. Inl.: (020) 6266866

Door ISABELLA LANZ

Ruw in de zin van ongepolijst, schetsmatig, rafelig kun je de voorstellingen in *Something Raw* wel noemen. Van dit minifestival op gebied van dans en performance dat jaarlijks in de Nestheaters wordt gehouden, zag ik vier voorstellingen.

Erg 'raw' was *The Phillip Project*, een samenwerkingsproject van danser en performer Michael Jehuda met videokunstenaar Pasi Granqvist, musici Paul van Mook en Mark Drillich en lichtontwerper Minna Tiikkainen. In episode elf van dit project, getiteld *Four Faces*, worden vier stemmingen van de fictieve persoon of multimedia-creatie 'Phillip' onthuld, gespeeld door Jehuda. Hij ligt telkens op een andere plek languit op de grond. Gaandeweg wordt hij actiever. Hij maakt een reeks van 'gebroken' bewegingen, rent als een jogger en

sliert in grote lussen over het podium. Het is mij te fragmentarisch om te boeien. De gesuggereerde vier stemmingen blijven duister en er valt weinig verrassends te beleven.

Minder speels is *Secret Instructions* van het Zwitserse duo Alexandra Bachzetsis en Julia Born. Ze verzamelen honderden regieaanwijzingen uit toneelklassiekers als Tjechovs *De Meeuw*, Becketts *Happy Days* en Sarah Kanes *Blasted* en bewerken deze tot partituur voor acties of bewegingen. Die drijft op prozaïsche handelingen zoals 'omhels', 'houd beweging vast', 'schud', 'lach', 'kus', 'met tranen in je ogen' enzovoort. Merkwaaardig resultaat is dat elke speler ondanks zijn volstrekt betekenisloze handelingen toch een personage wordt, weliswaar in een stuk zonder verhaal. Na een blackout volgen de pure handelingen in omgekeerde volgorde. Die truc van herhaling geeft het stuk een dwingend structuur. Dan pas zie je hoe nauwgezet de dansers alle schijnbaar losse en zinloze acties uitvoeren, alsof hun leven ervan afhangt.

Meer *down to earth* is de thematiek in Nicole Beutlers *The exact position of things*, dat mede gebaseerd is op Bernlefs *Hersenschimmen*.

Beutler benadrukt in dit duet het begrip desoriëntatie. De performers Hester van Hasselt en Esther Snelder schuifelen als oude vrouwtjes over het podium, flarden van zinnen en woorden borrelen op. Ze zijn los van tijd en plaats. Op dit realistische spel, dat soms humoristisch overkomt, volgt een abstract bewegingsspel met leptosome dansjes die nadrukkelijk niet expressief zijn. Het best geslaagd is het slot waarbij de twee in schemerdonker een spitse dialoog voeren met woorden waarvan de betekenis allang zoek is.

Braaf bijna vergeleken bij de rest is *Skènè* van de Belg Guilloteau. Je kunt zien dat hij bij De Keersmakers opleiding P.A.R.T.S. studeerde, aan de manier waarop hij zijn duet met Claire Croizé in hoge mate ambachtelijk compositorisch structureerde. Een heel helder concept qua beweging en ruimte ligt eraan ten grondslag. Dansant is het duet overigens niet. Dat bestaat uit stroeve strakke bewegingsfrasen die de twee telkens met een kwart slag tegen elkaar in of van elkaar af zetten. *Skènè* is mooi minimalistisch sober en kaal, met als enige emotionele 'stem' de sensuele, woedende en tedere muziek van Mozart.